

Z A P I S N I K
od 18. veljače 2014. godine

SASTAVLJEN KOD TRGOVAČKOG SUDA U VARAŽDINU:

NAZOČNI OD STRANE SUDA :

PARNIČNI PREDMET :

SUDAC :
HUGO WEDEMEYER

TUŽITELJ : METEOR GRUPA d.o.o. „u stečaju“,
iz Varaždina

TUŽENIK : TERME TUHELJ d.o.o. iz Tuheljских
Toplica

RADI : stjecanja bez osnove i isplate
(VPS: 9.000.000,00 kuna)

ZAPISNIČAR:
Lidija Šmaguc

Početak u 13,00 sati.

Utvrđuje se da su na današnje ročište pristupili :

Za tužitelja : punomoćnik Mićo Ljubenko, odvjetnik iz Zagreba

Za tuženika : punomoćnica Marija Kos, odvjetnica iz Zagreba

Utvrđuje se da je na ročište pristupio i odvjetnik Franjo Šebijan iz Varaždina kao punomoćnik Duška Paripovića.

Konstatira se da je sud zaprimio 4. veljače 2014. godine podnesak umješaa Duška Paripovića kojim se isti prijavljuje kao umješaa na strani tužitelja.

Konstatira se da je na ročište pristupila i novi arka Regionalnog tjednika Tihana Drumev.

Punomoćnik tužitelja navodi :

Tužitelj se protivi miješanju umešača na strani tužitelja i to iz slijedećih razloga. Obzirom da umješaa i tužitelj imaju otvorene međusobne sudske postupke npr. gdje je umješaa tužio ovdje tužitelja zbog osporavanja tražbine, s druge stane ovdje tužitelj je

podnio imovinsko pravni zahtjev protiv umješača u kaznenom postupku, a postoji i mogućnost da umješač bude svjedok u ovom postupku.

Što se tiče pravnog interesa umješača isti može ukoliko smatra da ima takav interes i neposredno tužiti ovdje tuženika.

Punomoćnica tuženika navodi :

Zaprimila sam podnesak duška Paripovića od 4. veljače 2014. godine, te se protivim uključenju njega kao umješača, smatra se da nema pravnog interesa da se isti uključuje u ovaj postupak jer ukoliko smatra da postoji neki razlog u odnosu na tuženika, a koje on navodi u svojem podnesku isti može direktno ustati tužbom.

Odvjetnik Franjo Šebijan navodi :

Ukoliko bi se potencijali umješač pojavio kao svjedok što nije nikakva prepreka sukladno ZPP-u, tužitelj ima pravni interes s obzirom da ako Meteor grupa uspije u ovom sporu tada neće biti njegove odgovornosti po čl. 252. st. 5. ZTD-a, prema vjerovnicima koji su ustali s posebnim tužbama prema njemu kao direktoru društva, a isto tako držim da neće biti njegove kaznene odgovornosti u odnosu na vjerovnike u kaznenom postupku. Držim da nije točno da potencijalni umješač može sada ustati protiv ovdje tuženika nego će to moći tek ako tužitelj uspije u ovom sporu kao i u ostalim sporovima koji su među strankama pokrenuti.

Pridodajem, da ukoliko bi tužitelj u ovom postupku uspio, tada za bivšeg direktora tužitelja Duška Paripovića ne bi bilo odgovornosti po čl. 252. i čl. 10. ZTD-a, a niti kaznene odgovornosti u kaznenom postupku koji je protiv njega podniet. Pridodajem da ukoliko bi u stečajnu masu bio vraćen iznos od 9.000.000,00 kuna da bi tada postojala mogućnost da se naplate vjerovnici koji su ustali sa tužbom protiv Duška Paripovića.

Konstatira se da je u 13,40 sati sudnicu napustio odvjetnik Franjo Šebijan.

Sud donosi

RJEŠENJE

Odluku o prihvatanju, odnosno odbijanju sudjelovanja Duška Paripovića kao umješača na strani tužitelja u ovoj pravnoj stvari sud će donijeti pisanim putem.

Punomoćnik tužitelja navodi :

Tužitelj ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva. Tužitelj naglašava da bi sud trebao prvo ocijeniti pravni značaj činjenice da je 1. ožujka 2012. godine raskinut ugovor među strankama, a da je 15. ožujka 2012. godine, dakle, nakon raskida ovdje tuženik naplatio ugovornu kaznu, odnosno, podnio zahtjev za naplatu ugovorne kazne koja je osigurana bankarskom garancijom. Banka u takvoj situaciji mora postupiti po ugovoru o bankarskoj garanciji, a tužitelj na čiji teret to ide ima pravnu osnovu podnijeti upravo ovakvu tužbu. U čl. 6. t. 9. predmetnog ugovora zaključenog između stranaka stranke su ugovorile da će izvođač ukoliko kasni s izvođenjem i završetkom predmetnih radova morati platiti investitoru ugovornu kaznu maksimalno 10% plus 5% od konačne cijene ugovorenih radova. U čl. 13.1.

Ugovora stranke definirale da će za 15%, odnosno 9.000.000,00 kuna dati bankovnu garanciju. Tužitelj drži da nakon raskida predmetnog ugovora od 1. ožujka 2012. godine tuženik više nije mogao dati na naplatu predmetnu bankarsku garanciju sukladno odredbama ZOO-a pa i priloženoj sudskoj praksi. Štoviše, u čl. 13.1. se ugovorilo da neizručenje bankovnih garancija predstavlja raskidni uvjet. Tužitelj smatra da se ovdje imaju primijeniti odredbe čl. 368. ZOO-a koje govore o učinku raskida ugovora, kao i čl. 470. ZOO-a koja govori o ništetnosti ugovorne kazne. Također, uz tužbu je priložena između ostalog i praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske i to odluka pod poslovnim brojem Rev-208/06. i gdje je obrađena predmetna situacija. Tužitelj smatra da ugovorna strana može birati ili koristiti pravo na raskid ugovora i pravne posljedice raskida ili pak ukoliko se ne poziva na raskid ugovora i ugovor ne raskida, tada može zahtijevati isplatu ugovorne kazne.

Ovdje tuženik doista i konzumira zakonske pravne posljedice raskida ugovora na način da je prijavio u stečaj nad ovdje tužiteljem tražbinu od 21.000.000,00 kuna na ime naknade štete kao pravne posljedice raskida predmetnog Ugovora o građenju zaključenog između ovdje stranaka, a kako je navedena u stečaj prijavljena tražbina od strane stečajnog upravitelja ovdje tuženiku osporena, to je isti podigao tužbu radi ostvarenja toga prava.

Punomoćnica tuženika navodi :

Tuženik ostaje kod odgovora na tužbu i svih dosadašnjih navoda, posebno ističe da je u odgovoru na tužbu tuženik zaključno sumirao svoj stav koji je bitan za utvrđenje odlučnih činjenica u ovoj pravnoj stvari. Naime tuženik ističe kako tužitelj i u svojoj tužbi, podnescima i u današnjem obrazlaganju pogrešno poistovjećuje institut penala, odnosno ugovorne kazne s pravima temeljem bankarske garancije. Naime, tuženik nije unovčio bankarsku garanciju da bi naplatio ugovornu kaznu već da bi naknadio dio štete koja je istome nastala radi kršenja i raskida ugovornog odnosa između stranaka. Da su stranke imale na umu već od početka poslovne suradnje ovakav odnos koji je s jedne strane predviđao ugovornu kaznu za vrijeme trajanja njihovog ugovornog odnosa, te moguću naknadu štete koja bi proizašla iz te poslovne suradnje vidljivo je i u tome da se odredba o ugovornoj kazni nalazi u čl. 6.9 Ugovora o građenju dok se u čl. 12.2 jasno definira pod kojim uvjetima tuženik ima pravo naplatiti bankarsku garanciju bez obzira za što su bile izdane. Obzirom je do raskida ovog ugovora došlo krivnjom tužitelja tuženik je imao pravo naknaditi si nastalu mu štetu.

U odnosu na navode tužitelja da je tuženik u posebnom postupku krenuo sa naknadu štete u odnosu na ovdje tužitelja navodi se, a kao što je već rečeno u odgovoru na tužbu da je sveukupna šteta koja je nastala tuženiku samo djelomično sanirana naplatom predmetnih bankarskih garancija, dok je u preostalom dijelu tuženik svoju tražbinu prijavio u stečajnom postupku i tu se radi o predmetu na koji se referira tužitelj.

Na posebno pitanje suca punomoćnici tuženika temeljem koje odredbe predmetnog Ugovora o građenju je tužitelj tuženiku izdao bankovnu garanciju koju je tuženik predao na naplatu banci i naplatio u iznosu od 9.000.000,00 kuna, punomoćnica tuženika navodi :

Ne mogu trenutno na navedeno pitanje odgovoriti iz razloga što su stranke tijekom svog ugovornog odnosa mijenjale iznose temeljem bankovne garancije, molim da mi sud dodijeli jedan kraći rok da se o tome očitujem.

Na isto pitanje suca punomoćniku tužitelja temeljem koje odredbe ugovora je izdana predmetna bankovna garancija, punomoćnik tužitelja navodi :

Da je bankovna garancija izdana temeljem čl. 13.1. članka Ugovora alineja druga za iznos od 9.000.000,00 kuna za dobru i pravovremenu izvedbu radova u visini od 15% ugovorene cijene, a u svezi sa čl. 6.9. gdje je ugovorena visina ugovorne kazne 10% za pravovremene radove, a 5% za kvalitetu radova, tj. ukupno 15%.

Smatram da je nesporno da je bankovna garancija izdana temeljem Ugovora o građenju od 25. ožujka 2012. godine neovisno o kojem članku istog ugovora. Kako je taj ugovor raskinut 1. ožujka 2012. godine to znači da jedna ugovorna strana nije mogla koristiti prava iz Ugovora 15 dana nakon raskida, konkretno, instrument osiguranja bankovna garancija, već je sukladno čl. 368. ZOO-a, svaka ugovorna strana trebala vratiti primljeno, a u slučaju prava na naknadu štete isto naknadno utvrđivati i ostvarivati putem suda, a ne putem ugovorenog instrumenta osiguranja.

Vezano uz čl. 12.1. i 12.2. Ugovora smatram da stranke nisu niti mogle ugovoriti umjesto zakonskih pravnih posljedica koje će instrumente iz raskinutog ugovora nakon raskida koristiti, a u skladu sa stavom VS RH Rev-208/06.

Punomoćnica tuženika navodi :

Ja ću se o današnjim navodima punomoćnika tužitelja vezano za navode oko bankovne garancije očitovati pisanim putem, pa stoga molim da mi sud dodijeli jedan rok od 15 dana.

Sud donosi

RJEŠENJE

Prihvaća se sudjelovanje Duška Paripovića iz Varaždina, Optujska br. 16, kao umješaka na strani tužitelja u ovom predmetu.

Punomoćnici parničnih stranaka navode da prihvaćaju ovo rješenje, da ne traže posebni pisani otporak istog odriču se prava na žalbu na istog, te ga smatraju pravomoćnim sa današnjim danom.

Sud donosi

RJEŠENJE

I/ Prihvaća se sudjelovanje Duška Paripovića iz Varaždina, Optujska br. 16, kao umješaka na strani tužitelja u ovom predmetu.

II/ Udovoljava se zamolbi punomoćnice tuženika te se tuženiku dodjeljuje rok od 15 dana radi pisanog očitovanja na danas iznijete navode tužitelja.

Današnje se ročište odgađa, a nova glavna rasprava se određuje za ok. svi 8
dan 21.
svibnja 2014. godine u 13.00 sati. na koju raspravu se punomoćnici stranaka obvezuju
pristupiti bez posebnog pisanog poziva – proglasom raspravnog rješenja.

Dovršeno u 14,35 sati.